

Göç Mevsimim İken Her Gece

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Haziran 2022

Şehrin ulağıdır yüreğim bense şiirlerin top yekûn firar ettiği bir iklimim ve göçebe ruhumda saklıdır yazacaklarım aslında yaşadığımın dahi farkında olmadığım uzun ve sıkıntılı yıllar sonrasında karşılaştım kendimle ansızın.

Ve işte dibi gördüğüm o bitimsiz gecenin sabahına varabildimse bu evrenin bana sunduğu sayısız mucizeden sadece biridir.

Sadece biriyim ben de bitiminde ömrün yeniden doğmanın da meali iken varlığım ve içimde bir iklimden diğerine sektiğim tozlu kaldırımlarda yarı yolda bırakılmış ruhumla didişip durduğum bir ömrün de bakiyesidir yazdıklarım ve ben bakaya kaldığımı henüz fark ettim.

İbaresini mi günün yoksa ihbarını mı ömrün?

Günler devingen geceler akışkan yürekse severken ansızın sızıp kalan kırık bir tekerlek gibi illa ki yanlış yollara saptığım illa ki içimdeki çocuğu en uzağa fırlattığım...

Bir fırkateyn gibi belki de.

Ya da ansızın bastıran yağmur gibi.

Diviti tükenmeyen yüreğimin her zerresine serpilmiş hayaller gibi.

Çıkınımda yanımda çabam sonsuz ve çizmeyi aşmadığım kadar sıklıkla iştiğal filan da olmadım bir ömür mademki kalan sağlar bizimdir felsefesi ile kurtardım ömrü ve işte içimde sağ kalan duygularla enginlere kulaç açmaktayım kendimi bildim bileli.

Sırdaş iklim.

Nazenin yürek.

Sevdalı kalem.

Eteklerim tutuştu ve bol bol benzin döktüm yanan etek uçlarıma ve işte yüreğim de kalemim de o gün ateş aldı ve boyu boyumu aştı.

Hüznün kâşifiyim madem belki de kaşmirdendir benim duygularım ve hırpani yüreğim ve seğiren gözüm ve seken sözcüklerim...

Bazen kendimi bir ip cambazı gibi hissediyorum ve üzerinde yürüdüğüm o incecik ip ile bağlıyım ben hayata ki pamuk ipliğinden de ince ve içimde semiren binlerce duygu ve ikmalini yaptığım yürek sayesinde delişmen bir tay gibi alabildiğine özgür ve sevdalıyım ben yazarken.

Yaşamak öncemde bir hezimet olmuşken şimdilerde yazmadığım günlerdir bana eziyet çektiren ve her ne kadar olağanüstü bir meziyet olmasa da yazmak asla yasak savar gibi yaşamamakta ve yazmamaktayım.

İçimdeki göçebe imgeler.

Sülalesi geniş sözcükler.

Göç mevsimim iken her gece ve derlediğim duygulardan nameler çıkardığım nidalarımın da sonlanıp fıslıtya döndüğü ve önceki hayatımda tek muhatabım Sağır Sultan iken duymayan da kalmadı hani içimdeki bitimsiz coşkuya eşlik eden kalemimin ön gördüğü her cümle bizatihi yaşadığımla ilintili

bazense hayal gücümle kendimi aştığım dağlar taşlar gezdiğim ve işte sevecen bir yürek ritmiyle sonlanmışken hayallerim sarpa sarmışken kader ve keder ve işte Rabbim de ansızın, "ol" dedi mi rüzgârımla esiyorum gölgelerden uzaklaşıp aydınlığa ve feraha çıkıyorum.

Minyatür yüreğimdeki tevazu.

Randıman aldığımsa duyguların ihbarı ve ikazı.

Aşkla tokalaşan her sözcük ve yalnızlığın rıhtımında demir alıp da sonsuzluğa karıştığım ve sonsuzlukla eşleştiğim...